

RAY BRADBURY

EMISAR

MARTIN VĚDĚL, ŽE UŽ JE ZASE PODZIM, protože Pes s sebou nosil domů vítr a mrazíky a vůni jablák, která měla pod stromy. V černých spirátech chlupek přinášel Pes zlaté plátky aster, čepičky žiadů, veveřčí chloupky, peří červenek, které už odletěly, piliny čerstvě nařezaného dříví a sežehnuté listí, spadané s rudě planoucích javorů. Pes vyskakoval. Pršky jemňoučkých kapradin, ostružinových úponků a ostře trávy zavířily po posteli, odkud volal Martin. Nebylo pochyb, nebylo už vůbec pochyb, tohle neuvěřitelné zvíře je Říjen!

„Ke mně, starouši, pojď sem!“

A Pes se uvelebil, aby zahřál Martinovo tělo plápolavým žerem nebo klidným teplem roční doby, aby naplnil pokoj lehkými nebo těžkými, mokrymi nebo suchými vůněmi cest do daleka. Na jaře voněl šerškem, kosatci, pokosenou trávou, v létě měl zmrzlinu na vousech, čpěl dýmem z pochodní, z barevných raket a ohňostrojí a přibíhal upečený sluncem. Ale na podzim? Na podzim to bylo něco jiného.

„Pes, jaké je to venku?“

A Pes ležel a vyprávěl jako vždycky, Martin ležel a uvědomoval si, že podzim je jako za starých časů, než ho nemoc v posteli vyprahla do běla. Tady byl jeho most do světa, jeho posílček, rychlá

a pohyblivá součást jeho samého, kterou zavýskáním vysílal, aby běžela a vrátila se, aby obíhala a větrila, sbírala a donášela čas a tkáň světa z města, z krajiny, od potoka, od řeky, od jezera, dole ze sklepa i shora z půdy, z komory nebo z kůlny na uhlí. Stokrát za den byl obdarován slunečnicovými semínky, pískem ze zahrádní pěšinky, kvítky kaštanů nebo pronikavou vůní tykví. Pes palášil zamíženými obrisy vesmíru a všechno nasával do svého kažichu. Stačilo nastavit ruku a bylo to tady...

„A kampak jsi šel dnes ráno?“

Aniž to slyšel, věděl, kudy se Pes hnul dolů s kopce, na němž ležel podzim v křehkých stéblech obilí, kde ležely děti v pohřebních hranicích, v šelestících mohylách, mrtví, pohřbení pod listy, ale pozorně vyhlížející, když se Pes a svět hnali kolem. Martin hrábl prsty, prohlídal hustou kožesinu a přečetl si o daleké cestě. Přes strniška, přes třípytívu hladinu potoka v údolí, přes mramorem poseté prostory hřbitova, do lesů. V tom úzasném období kořených vůní a vzdálených kadidel prohnál se nyní Martin prostřednictvím svého emisara kolem dokola, sem tam: a domů!

Dvěře ložnice se otevřely.

„Ten tvůj Pes už zase něco vyvedl.“

Matka přinesla podnos s ovocným salátem, kakaem a houskami a rozhlížela se modrýma očima.

„Mami...“

„Pořád se v něčem hrabe. Dnes ráno vyhrabal díru na zahrádě slečny Tarkinové. Ona teď prská vztekem. Tenhle týden už jí tam vyhrabal čtyři.“

„Možná, že něco hledá.“

„Povídali, že mu hráli; je zvědavý, až to škodí. Jestli si nedá pozor, zamknu ho.“

Martin pohlédl na ženu, jako kdyby viděl před sebou cizince. „Ale to bys přece neudělal! Jakpak bych se potom něco dozvěděla? Odkud bych zjistil, co se děje, kdyby to Pes neřekl?“

I laminčin hlas se ztíšil. „Tak tohle on dělá — on ti říká, co se děje?“

„Když běhá venku sem a tam a pak se vrátí, o všem se dozví, všechno se od něho dozvím!“

„Seděl a dívali se na Psa a na odírovanou hlinu a semínka, poházená na prošívané polkyvce.“